

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΖΑΝ, 40 χρόνων ΑΝΔΡΕΑΣ, 28 χρόνων. ΠΕΤΡΟΣ, 30 χρόνων. ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΘΑΜΩΝΕΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΗΣ

ΤΟΥ R. GRACIEUX

(“Εξαφνα μπαίνει μέσα ο Πέτρος. Είναι χλωμός, αδύνατος και θλιμμένος”).

(Στην ταξέρα μιας κομπολόως. ‘Ο Ζάν και ο ‘Ανδρέας κάθονται μπροστά σ’ ένα τραπέζι, σε μία γωνία, και πίνουν κουβεντιάζοντας και τραγουδώντας).

ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

ΖΑΝ. (τραγουδώντας) : Θεοί πώς είμαστε θαρρούμε σαν πιούμε κρασί.

και τούτη ή κόπια που κρατούμε, μάς φαίνεται χρυσή.

ΑΝΔΡΕΑΣ. (τραγουδώντας) : Τόν κάθε μας ξεγουόμνε πονο. τήν κάθε συμφωρά.

και λέμε πώς υπάρχουν μόνο στον κόσμο ή χαρά.

ΖΑΝ. (πίνοντας).—Ποτέ να μη λείψη το κρασί από τόν κόσμο!

ΑΝΔΡΕΑΣ. (πίνοντας).—Ποτέ να μην ξεραθούν τ’ άμπτελια!

ΖΑΝ.—Στήν ύγεια σου, ‘Ανδρέα!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Στήν ύγεια σου, Ζάν! (Σαναπίνουν και οι δύο).

ΖΑΝ.—Ούτε τὰ φίλια της άδιορφης γυναίκας δέν μεθούν άπως τό κρασί.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Ε, ύπόχουν και μερικέσ γυναίκες που τὰ φίλια τους είνε πιο μεθυστικά κι’ από τό κρασί!

ΖΑΝ. Πώς φαίνεσαι πώς είσαι Δόν Ζουάν.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Αλήθεια... Μ’ αγατούν ένένα ή γυναίκες.

ΖΑΝ.—Μή μάς τό λές... Τό ξερωμε... Είσαι ό πιο χαριτωμένος νεός του τάπου μας. Μά δέν μπορείς να κωχηθής πώς μπορείς και τίς ξεκαυλάξεις όλες! Υπάρχουν γυναίκες τίμες που ούτε τὰ όφραία σου αία άποφών να τίς ξελογιάσουν.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Δέν ξερείς έσύ... Καμιά γυναίκα δέν μπορεί ν’ άντιστάη στις τρυφερές μου ματιές και στα γλυκά μου λόγια. Ξέρω έγώ πώς πρέπει να κωτιάω τίς γυναίκες και πώς να κλώω μαζύ τους. Η γυναίκα είνε σαν τή γάτα. Τρελλάνεται για χάδια. Κι’ έγώ ξερω να χαιδένω και με τὰ ματία μου και με τή φωνή μου άκόμα.

ΖΑΝ.—Ναξέρω τήν τέχνη σου!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Είνε φρεσιό μου. ‘Ετοι γεννήθηκα. ‘Από μικρό παιδί χοήνενα τίς γυναίκες. Να, μη γελάς, Ζάν. Πιστερέ με. καμιά δέν μπορεί ν’ άντιστάη στα μάτια μου και στα λόγια μου. Η γυναίκα θέλει να τίς λές λόγια γλυκά, μεθυστικά λόγια που να μοιάζουν με μουσική... ‘Όποια θέλω, μπορώ να τήν τωλξω στα δίχτυα μου...

ΖΑΝ.—Τι να σοδ ποί; Καλά που δέν είμαι παντρευμένος. Τότε θα μου είγες ξελογιάσει και τή γυναίκα μου. Γιατί δέν πιστεύω να ξετρελλάνεις μόνο τὰ κορίτσια.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μή ρωτάς καλύτερα. Μη ρωτάς!... Τι να τὰ λέω τώρα;

ΖΑΝ.—‘Ελα, πές μου, τώρα που είμαστε μονάχοι. Πόσες παντρευμένες σ’ έρωτευθήςαν;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Δέν ξερω. Δέν τίς μετρώ. Έγώ είμαι σαν τήν πεταλούδα που πετάει από λουλουδιό σε λουλουδιό.

ΖΑΝ.—Και δέν σταματάς σουθενά;

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Μπορεί ή πεταλούδα να σταματήση σ’ ένα λουλουδιό, όταν βλέπει ένα άλλο όφραιότερο, λίγο πιο πέρα;

ΖΑΝ.—‘Ελα, πές μου, ‘Ανδρέα. Ποκός από τίς γνωστές μας κατώφωσες να ξελογιάσης; Δέν φαντάζομαι βέβαια να έχης ξελογιάσει τή γυναίκα του διμάρχου ή τήν κόρη του άστίνωμου.

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Χά, χά! Δέν πίνουμε λίγο κρασί άκόμα;

ΖΑΝ.—Ούτε φαντάζομαι να μπορέσης να μιλέξης ποτέ στα δίχτυα σου τή μακροτίσσα τή γυναίκα του Πέτρου.

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Τήν πεντάκοψη ‘Αδορνή;

ΖΑΝ.— Τι όφραία γυναίκα, αλήθεια! Και τί έγάρητη! ‘Ο φτωχός ο Πέτρος είνε άπελπομένος από τόν καιρό που τήν έχασε.

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Κι’ ούτε έρχεται καλά στη συντροφιά μας.

ΖΑΝ.— Μά έχει καλό δικιο. Τέτοια γυναίκα δέν ξεναθρίζεται εύκολα στον κόσμο... Τόσο όμορφη και τόσο τίμια! ‘Ηταν σωστή Παναγία!

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Βέβαια... Βέβαια... Μά τι μου τή θυμήσης; τώρα; ‘Αφησέ τήν να κομιάται ήσυχη στον τάφο της... ‘Ας πιούμε κι’ άλλο κρασί.

ΖΑΝ.— ‘Ας πιούμε. Στην ύγεια σου.

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Στην ύγεια σου. (Πίνουν).

ΖΑΝ.—Γιασόν! Γαίγορα. Φέρε μας κι’ άλλο κρασί.

ΠΕΤΡΟΣ.—Ναί, ‘Ηρθα για να πιώ κι’ έγώ!...

ΖΑΝ.—Καλά που τ’ άποφάσισες! Τό κρασί είνε θαιματουγό... Μάς κάνει να ξεχουόμε κάθε μας πόνο!...

ΠΕΤΡΟΣ.—‘Οχι όμως και τόν πόνο τόν δικό μου. (‘Ο ύπηρέτης φέρνει κρασί).

ΖΑΝ.—‘Ελα λοιπόν, Πέτρο, πές κι’ έσύ. (‘Ο Πέτρος πίνει).

Νά ξεχουσαι κάθε βράδυ στη συντροφιά μας... ‘Ετσι θα ξεχνάς λίγο... ΠΕΤΡΟΣ.—Δέν ξερω άν θα μπορούσά να ξεχουμαι κάθε βράδυ.

Νά σοδ πώ τήν αλήθεια, κι’ άπόψε βίσινα τον έαυτό μου για νόρθο να εός βρω. Μά είπα: «‘Ας άποφασίσω τέλος να πάω. Ίσως, άπόψε τωλόχιστον, τήν ξεχάσω λίγο, πίνοντας κρασί.

ΖΑΝ.— ‘Έχεις δικιο, Πέτρο... ‘Έχασες μία γυναίκα άνεκτήμητη, ένα χιλιάκιρο θησαυρό...

ΠΕΤΡΟΣ.—Πώς τήν άγαπούσα και πώς μ’ άγαπούσε!... Μά έγώ τήν αγαπώ και τώρα... Ναί, τήν αγαπώ και πεθαιμένη! Είνε φοβερό!

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Ελα, πές κι’ άλλο.

ΠΕΤΡΟΣ. (Σαναπίνοντας).—‘Ηταν ένας άγγελος και στο πρόσωπο και στην ψυχή!... ‘Ηταν ή πιο όμορφη κι’ ή πιο άγνη γυναίκα του κόσμου.

ΖΑΝ.—Τά ίδια λόγια έλεγα κι’ έγώ πριν έρθεις. Νά, έλεγα στον ‘Ανδρέα, πώς δέν μόρσοσε ούτε μία ματιά να τίς κλέψη, αυτός που ξετρελλάνει όλες τίς γυναίκες.

ΠΕΤΡΟΣ.—Τι λόγια είνε αυτά; Για τή γυναίκα μου δέν έπληχε στον κόσμο δύο άλλος άνδρας εκτός από μένα... Δέν μ’ άπάτησε ποτέ, ούτε με μία ματιά της! ‘Ηταν μία άγία! ‘Έχω πάρεψ χόλια από τόν τάφο της και τό κρατάω πάντα έπάνω μου, σαν φυλαχτό.

ΑΝΔΡΕΑΣ.—‘Ελα, πές κι’ άλλο κρασί.

ΠΕΤΡΟΣ.—Είνε χειρότερα για μένα όσο πίνω. Καλξίωμα, μά δέν μεθύ. Τι άνόητος που ήμου, να νομίσω πως είνε δυνατών να τήν ξεχάσω, έτσι και για μία στιγμή. Μά πώς να τήν ξεχάσω, μία τέτοια γυναίκα. Τόσο χαρόνια που ζήσαμε μαζί, ήμαστε πάντα τρελλά έρωτευμένοι, άπως τήν πρώτη ήμέρα του γάμου μας.

ΖΑΝ.—Υπομονή! Υπομονή! ‘Όλοι μας θα πεθάνουμε... Θάβη ή ώρα που θα πάς να τήν άνταμώσης για πάντα.

ΠΕΤΡΟΣ.—Νά σοδ πώ τήν αλήθεια; Μου φαίνεται πώς δέν θα μπορέσω να ύποφέρω περισσότερο τόν χωρισμό της. Θα πάω να τή βρω μία ώρα άρχήτερα.

ΖΑΝ.— ‘Α, όχι! Είνε άμαρτία. Νά περμιμένες να σε καλέση ό Θεός...

ΠΕΤΡΟΣ.— Δέν μπορώ να περμιμένο. Θα πάω, θα πάω, και γαίγορα μάλιστα!

ΑΝΔΡΕΑΣ.— ‘Αφού δέν τό πίνεις έσύ τό κρασί, Πέτρο, θα τό πιώ έγώ.

ΠΕΤΡΟΣ.— Πιέ το!

(‘Ο ‘Ανδρέας πίνει).

ΠΕΤΡΟΣ.— Είνε έλα κωρά για μένα! Και τό πιο γλυκό κρασί, φαριμάκι γίνεται στο στόμα μου... Δέν μπορώ να ύποφέρω περισσότερο! Θέλω να τελειώση αυτό τό μαρτύριο. ‘Απόψε κιόλας!...

ΖΑΝ. (τραγουμένος).— Τι; Θέλεις να σκοτωθής άπόψε;

ΠΕΤΡΟΣ.— Είνε καιρός, μου φαίνεται. Τόσες μέρες πέρασαν από τότε που τήν έβαλαν στο χόμα, κι’ έγώ ζω άκόμα! Είνε ντροπή μου να ζω άκόμα! (Κλαίει).

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Πέτρο, είσαι νέος! ‘Υπάρχουν κι’ άλλες γυναίκες στον κόσμο.

ΠΕΤΡΟΣ.— Πώς τολιάς και μου μιλάς έτσι, ‘Ανδρέα; Για μένα δέν ύπόχκει άλλη γυναίκα στον κόσμο, εκτός από τήν πεθαιμένη, δπως και για κείνη δέν ύπληχε άλλος άνδρας. Πρέπει να πάω να τή βρω.

ΖΑΝ. (στον ‘Ανδρέα).—Πώς να τόν σώσουμε; Πώς να τόν κρατήσουμε στη ζωή;

ΑΝΔΡΕΑΣ.— Φτάνει να τού

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Τήν Εύτυχία τήν άπαντώ συχνά στο δρόμο μόνι, εόγενικά τή χαιρετώ κι’ εκείνη με σιμάνει, μου δίνει τό χεράκι της, μου λέει πώς μ’ αγαπά, μου λέει πώς με στοχάζεται, μου λέει... και (τά λοιπά) ‘Απ’ τὰ γλυκά τὰ λόγια της, κάποτε πήρα (θάρρος) κι’ άμέσως τήν έρώτησα: — ‘Αν δέν σοδ κá- (ίνει βάρος, θέλετε νάρβετε μαζί νάμαστε συντροφιά; Κι’ ή Εύτυχία, που πάντοτε στέκεται στα καρφιά, μουπε: — Κι’ έγώ θα τώθελα, μά, ξέρετε, δέν (πρέπει) μ’ ένα φτωχό τραγουδιότ ή κόσμος να με (βλέπη!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ